

[Statsministeren]

kort tid at få aftalt principperne for en fornuftig, fremadrettet skattereform omsider.

At få den skattereform på plads, som vi nu i så lang tid har arbejdet med, mener jeg i den kommende tid bliver den største prøve på, om folketinget, regering såvel som opposition, er sin opgave voksen og forstår sine forpligtelser.

Jeg har med denne tale givet udtryk for, at vi synes i regeringen, at vi er nået et rigtig godt stykke med den økonomiske genopretning. Men der er jo også et krævende arbejde foran os i de kommende år, hvis vi ønsker at nå til vejs ende. Jeg mener, at det kun kan lykkes, hvis vi konsekvent fastholder den politik, som har været ført gennem de sidste 3 folketingsår.

Nu afbryder vi, næsten da, folketingets arbejde i nogle måneder. Så håber jeg, alle vender tilbage med friske kræfter, for det er kæmpeopgaver, som ligger foran os alle. Det drejer sig om at få vitaliseret Danmark på alle leder og kanter. Det drejer sig om at værne Danmarks og danskernes velstand og tryghed. Det drejer sig om at skaffe grundlag for, at vi kan værne alt væsentligt og værdifuldt, vi kender i vort land som et socialt velfærdssamfund.

Skal vi nå disse mål, er det ikke noget, der ordner sig af sig selv. Det kræver en fast politisk vilje, og det kræver både politisk mod og mandater til at holde fast i den sikre kurs. Men dette er firkloverregeringen besluttet på at ville så vidt muligt i resten af den nuværende 4-årige valgperiode.

Forhandling

Svend Auken (S):

Det var jo en forsvarstale spækket med tal, der skulle tegne et rosenrødt billede af den sociale virkelighed i Danmark i dag, som jeg tror de mange familier, der er hårdt ramt af regeringens politik, har svært ved at genkende. Når statsministeren taler om, at hovedopgaven er at værne danskernes velstand og tryghed, så føler de hverken velstand eller tryghed i dagens Danmark.

Men ud over forsvarstalen og de mange tal – jeg havde nær sagt talmanipulationer, men det vil jeg lade være med at sige – hvor var så holdningen, hvor var ideerne, hvor var nytænkningen, hvor var perspektiverne hende? Hvad var det, statsministeren på sin re-

gerings vegne ville med Danmark? Det fik vi ikke noget svar på.

Sidste år talte jeg om faren for, at Danmark var ved at dele sig i et Overdanmark og et Underdanmark. Dengang var der mange, der mente, at det var en overdrivelse. Hvem tør i dag påstå, at det er en overdreven frygt? Alt tyder i dag på, at spaltningen skrider hurtigt frem, at afstanden mellem dem, der klarer sig, og dem, der ikke klarer sig, vokser, at splittelse, modsætninger og konfrontation stiger herhjemme.

Vi mener, at regeringens programmer og politik direkte sigter mod at fremme denne udvikling. Vi har set det under dagpengeforslaget sidste år. Vi så det under overenskomst-situationen. Vi ser det i hverdagens lovgivningsarbejde. Det løber som en sort tråd igennem alt, hvad der sker under firkloverregeringen. Vi vil se spaltningen fortsætte, så længe regeringen fortsætter.

Konsekvensen er naturligvis, at nogle – den indrømmelse vil jeg give med det samme – nogle klarer sig fint. Schlüterregeringen sørger for sine egne. De forbudte tal i budgetredegørelsen taler deres tydelige sprog om forskydningerne i fordeling af indkomst i Danmark. Selvstændige og højere funktionærer i den private sektor klarer sig strålende. Pengeinstitutter, fonde og liberale erhverv har gode år. De bedrestillede får det bedre, det er naturligvis derfor, de er bedrestillede. De dårligt stillede har fået det dårligere; derfor er de endnu dårligere stillede. Forbruget, navnlig forbruget af importerede luksusvarer, vokser. Det belaster betalingsbalancen, og når der til sin tid skal strammes, så er det nok igen de jævne indkomster, der kommer til at undgælde.

Fordelingen i Danmark er rygende uretfærdig. Det ved efterhånden den danske befolkning. Den ved også, at det nuværende flertal kører sin politik igennem uden sociale garantier. Al snak herom er i øvrigt også for længst forstummet.

Regeringen har kun én undskyldning for den skæve og uretfærdige politik. Den er nødvendig i en overgangsperiode, siger den. Men er det rigtigt? Kan de økonomiske resultater stå mål med de mange pressede familier, de mange udsatte gruppers ofre, hvis man da overhovedet vil acceptere den borgerlige tankegang om, at i krisetider skal de smalleste skuldre bære de tungeste byrder?